

fig til Sagen med den Varme, man havde ventet. Fæsterne kunde ikke udtale sig for Loven med ubetinget Styrke, som den var indbragt, fordi der i den var den uheldige § 9. Denne Paragraf, som aabnede Veien til at udlevere Landets Fæstegaarde til Godseierne blot efter een eneste en Gang billig opnaaet Indfæstning for Fæsteren, som sonderer Fæstelovgivning for alle saadanne Gaarde derefter for Fremtiden og gav alle senere Fæstere paa dem efter denne ene billige Indfæstning uden Bæm i Godseiernes Magt med mulig Ombytning fra Godseiernes Side af Bortforpagtningen med korte Forpagtninger paa saa Aar, eller hvad Andet de kunde finde paa. Det var denne Bestemmelse, som foruden andre Grunde affrækkede saa mange Fæstere fra med Varme at kunne slutte sig til Loven, og jeg modtog for min Del den Gang en bestemt Adresse, hvori jeg særlig blev takket, fordi jeg strar ved Sagens første Behandling saa alvorlig havde opponeret imod denne farlige Bestemmelse. Jeg blev netop særlig takket af den Grund, og det var mig derfor kjært, at det lykkedes ved 2den Behandling ved et Forslag, oprindeligt stillet af mig og tvende andre Medlemmer, at faae denne farlige af Forslagsstilleren længe forsvarede, Bestemmelse udstemt med 68 imod 19 Stemmer. En uheldig Mangel af en anden Bestemmelse var ligesaa følelig ved Loven. Det var, at der manglede i den af den ærede Forslagsstiller indbragte Lov et hvilket Spor af at stræbe at skabe en Erstatning for de Familier, der mistede den 10de Gaard formedelst Bestemmelsen i Loven af 19de Februar 1861 § 2. Det var den Ting, som i de foreløbne Aar maaske havde vakt den største Bevægelse, men herom manglede der aldeles en Bestemmelse i den ærede Forslagsstillers Forslag. Under Sagens Gang tillod jeg mig derfor at stille Forslag i denne Retning, som her fik imellem 20 og 30 Stemmer for sig, men saa greb samtidig den ærede Forslagsstiller mit Forslag og omskrev det saaledes, at Forholdet med den tiende Gaard virkelig blev endnu uheldigere, idet han aldeles borttog Godseierens Humanitetsforpligtelse overfor den 10de Familie, hvad jeg bestemt havde fastholdt

ved min Medtænkning, og i Stedet for gav Familien blot Anvisning paa en Indtægt, som det var høist tvivlsomt, om den nogeninde vilde komme tilstede. Ved disse Realitetsfeil tror jeg man skabede en Sag, som Afstemningen ved 3die Behandling viste, at vi Alle, fast uden Undtagelse, her i Thinget omfattede med stor Interesse. Ligesom vi begyndte med formelle Feil, saaledes endte vi, efter min Tro, ogsaa med formelle Feil. I Stedet for start og tydelig at sige, hvad vi vilde, skyndte vi os snarest blot med at kaste dette Lovforslag over i Landstinget, for at de der kunde smage paa det; vi lod det gaa derover i en Skikkelse, hvori ikke Saa her i Thinget ikke vilde vedfænde sig, at det indeholdt i Henseende til flere Bestemmelser deres alvorlige, absolut faste Dunst. Havde vi ikke gjort dette, men stillet et Forslag, som Folketinget i Virkeligheden med næsten Enstemmighed stod ved, vilde Landstinget aabenbart ikke have taget sig Sagen saa let, som det gjorde. Det viste sig ogsaa forstyrrende her ved Sagens 3die Behandling, thi da faldt den ene fra, hvis det enkelte Ændringsforslag skulde vedtages i denne Skikkelse, af den ene Grund, og den anden af den anden Grund. Den ærede Forslagsstiller haabede, og udtalte det gjentagende, at der kunde findes et almindeligt Hvil og Foreningspunkt paa et senere Stadium i et af mig stillet Forslag om Dverkskjøb eller Dverbudskjøb for Fæsterens Efterladte, og dette Forslag var saa heldigt at faae en hel Del Stemmer for sig allerede ved 2den Behandling, men da jeg saa efter den ærede Dverkskjøbers Dunst undlod foreløbig at opstille det igjen til 3die Behandling, havde jeg den Sorg, at det blev optaget fuldkomment egenraadigt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) og som det i Almindelighed gaar med hans Ændringsforslag, havde det nu ikke held med sig, thi det fik ikke som forrige Gang over 30, men nu endog færre Stemmer for sig end ved 2den Behandling. Endelig tror jeg, at den politiske Side af Sagen ikke blev fremhævet stærkt nok, da vi lode Forslaget gaa herfra til videre Behandling. Det skal siges, thi det er vist, at der er saa Sager, som have bidraget saa Meget til en